

УДК 342.95:351.741(477)

Євгенія Віталіївна АКУЛЕНКО,

курсант групи ФЗ-102 факультету № 3

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Альона Сергіївна БАХАЄВА,

викладач кафедри поліцейської діяльності

та публічного адміністрування факультету № 3

Харківського національного університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук

АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ НЕПОВНОЛІТНІХ

Проблема адміністративної відповідальності неповнолітніх у теперішній час є досить актуальною та стає предметом обговорення багатьох вчених. Зокрема, у більшості країн світу досить часто виникають складності із визначенням віку, з якого настає адміністративна чи кримінальна відповідальність. Так вітчизняні науковці вважають за необхідне зниження віку настання адміністративної відповідальності до 14 років (у окремих випадках). Пояснюють вчені свою позицію тим, що сучасна чотирнадцятирічна дитина в силу свого розвитку здатна повністю розуміти суть своїх вчинків, поведінки та їх наслідки, а також ними керувати [1, с. 246].

В Україні на загальних засадах, як правило, юридична відповідальність громадянина настає з 16-ти років, а кримінальна відповідальність у випадку вчинення тяжких злочинів – з 14-ти. Отже, будучи деліктоздатними, неповнолітні є носіями відповідальності за свої вчинки [2, с. 243]. Вчинення дитиною правопорушення є пом'якшувальною обставиною. У якості заходу впливу до дитини – правопорушника можуть застосовуватись: зобов'язання попросити вибачення у потерпілого (публічного або в іншій формі); попередження; догана або сувора догана; передача неповнолітнього під нагляд батькам або особам, які їх замінюють, чи під нагляд педагогічному або трудовому колективу за їх згодою, а також окремим громадянам на їх прохання [3]. Також відповідно до ч. 2 ст. 40 КУпАП у випадку, коли неповнолітнім, який досяг 16 років та має самостійний заробіток, заподіяно шкоду, сума якої не перевищує одного неоподаткованого

мінімуму доходів громадян, суддя має право покласти на цю особу відшкодування заподіяних збитків або зобов'язати своєю працею усунути її. Суспільно корисні роботи, які можуть бути призначеними судом на строк від ста двадцяти до трьохсот шістдесяти годин, виконуються неповнолітніми не більше двох годин на день у вільний від навчання чи роботи час [3]. Слід зазначити, що до неповнолітньої особи не може бути застосоване найсуворіше адміністративне стягнення – адміністративний арешт. Вищевикладене свідчить про гуманність законодавства та значимість виховного впливу на неповнолітніх.

Відповідальність за вчинення адміністративного правопорушення неповнолітньою особою віком 14–16 років несуть її батьки, які притягаються до адміністративної відповідальності за ч. 3 ст. 184 КУпАП [3]. Піддаючи батьків (законних представників) дитини, яка вчинила правопорушення, адміністративній відповідальності, законодавець здійснює такий собі непрямої виховний вплив на саму дитину, а також вказує батькам на прогалини у вихованні, що є одним із засобів профілактики вчинення повторних правопорушень [1, с. 246].

З метою покращення правової свідомості дітей, а також у якості превентивної діяльності, направленої на попередження вчинення неповнолітніми правопорушень та злочинів, поліцейськими проводяться роз'яснювальні та профілактичні лекції у дитячих навчальних закладах. Неналежне або несвоєчасне реагування на вчинення дітьми адміністративних правопорушень надає останнім відчуття безкарності та вседозволеності, що у подальшому житті може стати однією із причин дитячої злочинності.

Список бібліографічних посилань

1. Савранчук Л. Л. Відповідальність неповнолітніх за адміністративним законодавством: проблеми та перспективи. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2017. № 6. С. 245–247. URL: http://www.lsej.org.ua/6_2017/72.pdf (дата звернення: 18.11.2019).

2. Маленко К. М. Адміністративна відповідальність як засіб профілактики дитячої безпритульності та бездоглядності // Реалії та перспективи розбудови правової держави в Україні та світі : матеріали міжнар. наук.-практ. конф. студентів та молодих учених (м. Суми, 17 трав. 2019 р.). Суми, 2019.

C. 242–247. URL: <http://repository.sspu.sumy.ua/bitstream/BC-1.pdf#page=242> (дата звернення: 17.11.2019).

3. Кодекс України про адміністративні правопорушення : закон України від 07.12.1984 № 8073-Х : станом на 07.02.2019 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10> (дата звернення: 17.11.2019).

Одержано 19.11.2019

УДК 342.951

Тетяна Дмитрівна БАРАНЮК,

курсант групи ФЗ-203 факультету № 3

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Вадим Сергійович СЕЛЮКОВ,

доцент кафедри поліцейської діяльності

та публічного адміністрування факультету № 3

Харківського національного університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук, доцент

СУЧАСНІ МОДЕЛІ ІДЕНТИФІКАЦІЇ ТА ВЕРИФІКАЦІЇ ОСІБ

Реалізації прав та отриманню послуг передує процес встановлення особи, який зазвичай зводиться до простої перевірки документів. Однак коли паспортні документи видають вперше або їх необхідно замінити, встановлення особи відбувається шляхом співставлення поданих даних із даними з реєстрів. Через не наповненість Єдиного державного демографічного реєстру в Україні для цього досі використовують паперові картки, які зберігаються в обласних центрах. Через це з початком військового конфлікту держава втратила можливість ідентифікувати осіб у Донецькій, Луганській областях та АР Крим за звичайною процедурою, і вони змушені встановлювати особу через суд, що потребує додаткових часових та фінансових ресурсів. У таких умовах ефективним рішенням є розширення можливостей застосування адміністративної процедури. Надання послуг державних органів та приватних установ часто потребує встановлення